

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.177/2014/7.szám

A Kúria a Smidelik Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Smidelik Péter ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Posztós Mónika jogtanácsos által képviselt Budapest Főváros Kormányhivatala alperes ellen helyi adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. november 29-én kelt 5.K.31.784/2013/12. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 13. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.K.31.784/2013/12. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 1.479.800 (egymillió-négyszázhetvenkilencezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesnél a helyi iparűzési adónemre kiterjedő bevallások utólagos vizsgálatát végezték 2009. június 24. és 2010. december 31. közötti időszakra, az adóelőleg számítás tekintetében pedig 2011. II. félévére vonatkozóan. Ennek eredményeképpen a felperes terhére a 2009-es időszakra 5.608.843 Ft, míg 2010. évre 9.188.751 Ft helyi iparűzési adókülönbözetet állapítottak meg, melyből 9.187.137 Ft-ot minősítettek adóhiánynak. Az adóhiány után adóbírságot és késedelmi pótléket számítottak fel. Ezen túlmenően a helyi iparűzési adóelőleg kiegészítés bevallási kötelezettség nem teljesítése miatt 50.000 Ft, a számviteli rend és bizonylati fegyelem megsértése miatt 100.000 Ft mulasztási bírságot is kiszabtak a felperessel szemben.

Az alperes BPB-007/00881/3-4/2013. számú határozatával az elsőfokú

adóhatóság határozatát részben megváltoztatta és a 2010. évi helyi iparűzési adóelőleg kiegészítés bevallási kötelezettség elmulasztása miatt kiszabott mulasztási bírság összegét 10.000 Ft-ra csökkentette, a számviteli rend és bizonylat fegyelem megsértése miatt kiszabott mulasztási bírságot pedig törölte, egyebekben az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Megállapítását 2009. évben arra alapozta, hogy a felperes egyetlen szerződött alvállalkozójával - a vele azonos székhelyű S. Kft.(továbbiakban Kft.) - kötött szerződés és 1 db számla az alvállalkozói teljesítményként elszámolható tételekkel szemben támasztott követelményeknek nem felelt meg. Kiemelte, hogy a számlák és szerződések a bevételi bizonylatokhoz nem rendelhetők. A felperes egyes tételekről csak nyilvántartást tudott adni, amely nem alkalmas az alapjául szolgáló közvetített szolgáltatások, illetve alvállalkozói teljesítések jogalapjának és összegszerűségének felmérésére. 2010 évre vonatkozóan a felperes pedig egyáltalán nem rendelkezett érvényes alvállalkozói szerződéssel, a kiállított 8 db számla és a kapcsolódó teljesítésigazolások alapján a szerződés tárgya, a vállalkozás díja nem beazonosítható. Felhívásra a felperes csak nyilvántartást adott át, azonban a jogalap tisztázatlansága okán a benne szereplő összegek adócsökkentő tételként történő elfogadását ez nem tett lehetővé.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Hivatkozott a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (továbbiakban Htv.) és a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban Sztv.) irányadó szakaszaira, továbbá a Kúria jogelődje, a **Legfelsőbb Bíróság** e tárgykörben kimunkált gyakorlatára, és kifejtette, hogy a felperes és a Kft. által kötött szerződés nem tekinthető a Htv. rendelkezéseinek is megfelelő vállalkozási szerződésnek, mert semmilyen konkrétumot nem tartalmaz a nyújtott szolgáltatást illetően. A szerződésből a szolgáltatás tartalma, valamint ellenértéke nem határozható meg. Hangsúlyozta, hogy a kérdéses ügyleteket nem a polgári jog szempontjából, hanem adójogi szempontból kellett megítélni. Adójogi szempontból pedig különös jelentőséggel bír a szerződés tárgya, annak díjazása. Kiemelte, hogy a felperest terhelte a törvényi feltételeknek megfelelő szerződések és számlák elkészítése, azonban ennek megtörténtét sem az adó-ellenőrzési eljárásban, sem a perben - a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terhelő bizonyítási teher ellenére - nem tudta bizonyítani. Részletesen ismertette a lefolytatott ellenőrzés során a felperes felé kibocsátott hiánypótlási felhívások tartalmát és az ezekre benyújtott felperesi válaszokat. Hangsúlyozta, hogy a perben a felperes által előterjesztett nyilatkozatok alapján nem volt megállapítható, hogy a nyomozóhatóságtól milyen iratok megküldését, beszerzését kérte, és hogy azok megléte a per eldöntése szempontjából milyen jelentőséggel bír.

Azt az ellentmondást sem oldotta fel, hogy miért került sor részéről teljességi nyilatkozat megtételére, ha az iratok a közigazgatási eljárás során nem kerültek teljes körűen átadásra. Mindezekre figyelemmel a bíróság mellőzte a felperes által felajánlott tanúbizonyítást, illetve a büntetőügyben eljáró hatóság megkeresését az okiratok beszerzésére vonatkozóan. Részletesen elemezte, hogy a helyi adóhatóság felperes mely iratai alapján állapította meg a tényállást, és hangsúlyozta, hogy a felperes alappal nem kifogásolhatja a tényállás megalapozatlanságát tekintettel arra, hogy az adóigazgatási eljárásban irányadó jogszabályi rendelkezések alapján elsősorban az ő kötelezettsége lett volna a bizonylatok, iratok megőrzése és az adóhatóság felhívására azok teljes körű átadása.

A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet és az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével az eljáró bíróság új eljárásra történő kötelezését azzal az utasítással, hogy a felperes által okiratilag is igazolt és bizonyított tényeket vegye figyelembe és az elmaradt bizonyítási eljárásokat folytassa le. A bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes nem rendelkezett tárgyi eszközökkel, pedig ez közvetve igazolja az alvállalkozói teljesítés igénybevételeének szükségességét, azt, hogy a felperes az adó alapját helyesen állapította meg. Változatlanul fenntartotta azt az véleményét, hogy az alperes nem tett eleget az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 97. § (4) és (6) bekezdésében írt tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének. Miután a felperes összes könyvelési anyaga lefoglalásra került a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága előtt folyamatban lévő büntetőeljárásban, így a felperes együttműködési kötelezettségét sem mulasztotta el, hiszen rajta kívülálló okból nem volt birtokában az okiratoknak, illetve nem rendelkezett dokumentációval. Az elsőfokú bíróság megkeresési kérelmét érdemi indokolás nélkül utasította el és a felperes terhére értékelte a dokumentáció hiányát. Az iratok hiánya okán került a felperes abba a helyzetbe, hogy érdemben az alperesi határozat ellen bizonyítást nem tudott előterjeszteni. Tételes bizonyítási listát a törvény nem állít fel, így a felperes is csak általánosságban hozta a bíróság tudomására, hogy mely típusú dokumentáció került lefoglalásra és azok milyen tény bizonyítására alkalmasak. Ennek ellenére a bíróság az iratanyag beszerzésétől elzárkózott.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A felülvizsgálati kérelemben előadottakkal ellentétben a Kúria úgy látta, hogy az adóhatóság a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének az adóellenőrzési eljárásban eleget tett. A közigazgatási perben megállapítható volt, hogy az adóhatóság milyen indokokkal utasította el a nettó árbevétel csökkentő tételek figyelembevételét és az elsőfokú bíróság ítéletének 13. oldalának 4. bekezdésében részletesen is kitért ezek elemzésére.

A bíróság a jogszabályok helyes felhívásával indokolta, hogy egy adott szerződésnek, számlának mit kell egyértelmű módon igazolnia ahhoz, hogy csökkentő tételként elszámolható legyen. Kifejtette az egyes számlákra történő utalással, az azon szereplő megjelölésekkel kapcsolatos álláspontját, és helyesen utalt arra is, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a szerződések és számlák törvényi feltételeknek történő megfelelését a felperesnek kellett volna igazolnia. A bíróság érdemi döntésének meghozatalakor valamennyi rendelkezésére álló iratot értékelte.

A felperes által hiányolt okiratok tekintetében pedig az oksági kapcsolat igazolására hívta fel a felperest, aki azonban annak nem tett eleget. Ilyen körülmények között nem tévedett, amikor mellőzte a nyomozóhatóság megkeresését a felperes által sem körülhatárolt és egyértelműen be nem azonosítható iratok megküldésére, csupán a rendelkezésre álló iratok alapján végezte el az adóhatósági határozat jogszerűségének felülvizsgálatát.

A jogerős ítélet indokolása megfelel a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak, tartalmazza az érdemi döntés lényegi indokát, hogy az adóhatóság elé tárt szerződés, számlák a vállalkozói teljesítés tényét nem igazolták tekintettel arra, hogy annak hiányosságai okán azok egymásnak történő megfeleltetése nem volt elvégezhető.

A kifejtettekre figyelemmel a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat nem sértette meg, ezért a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

Az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50. § (1) bekezdés alapján a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viselésére is a felperes köteles a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2014. október 30.

*Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró,
Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró*